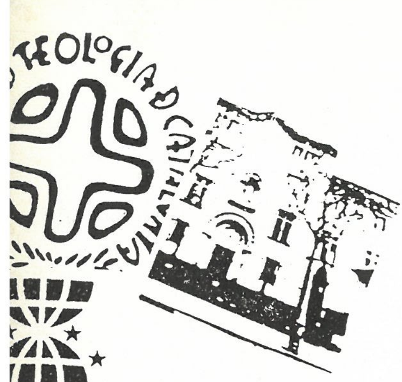
ANY V
JUNY - 1988

PORTAL OBERT

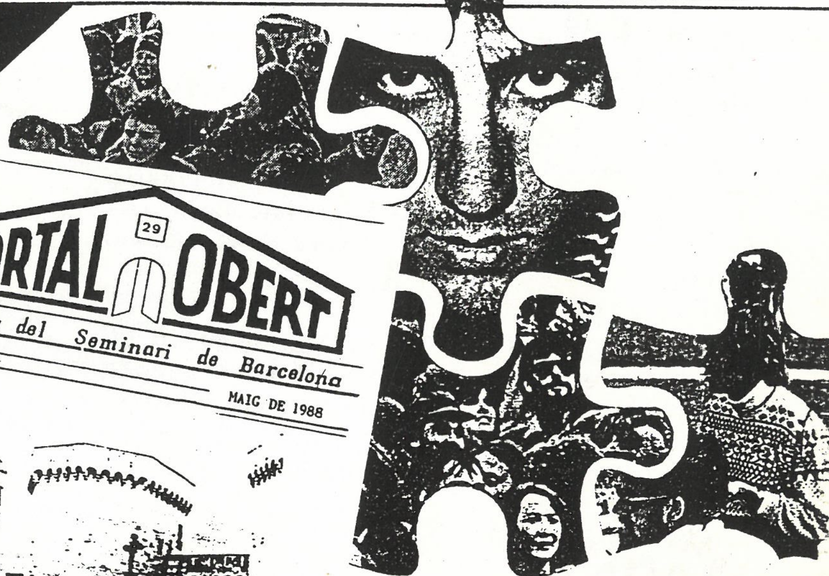
30

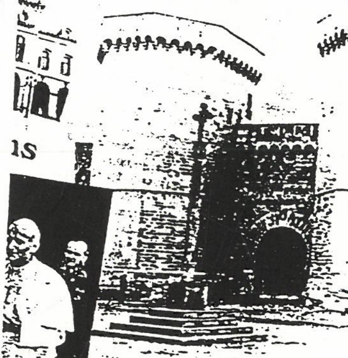
Revista del Seminari de Barcelona

LLUIS MARTINEZ SISTACH
Nou Bisbe

PORTAL OBERT 29 Revista del Seminari de Barcelona MAIG DE 1988

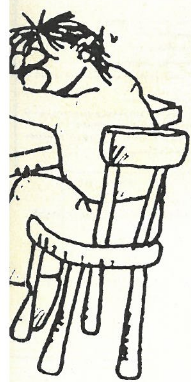
PORTAL OBERT 27 Seminari de Barcelona MARÇ de 1988

ND EI IS 9

vin? ent?

David

cinquè any de portal obert

AGENDA

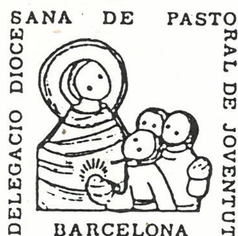
SEMINARI

12 de juny. Ordenació diaconal d'en Jordi Espí i Manuel Gómez a la parròquia del Crist Rei, de la Sagrera, pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Ramon Daumal.

18 de juny. Ordenació presbiteral d'en Joan Penyafiel a les 19'30 hores, a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, al Prat de Llobregat, per l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany.

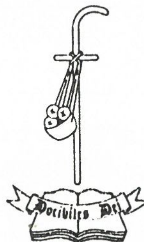
Curs d'estiu: del 4 al 9 i de l'11 al 16 de juliol, al "Casal Borja" de Sant Cugat del Vallès. c/ Llaseras, 30. Tel: (93) 674 11 50.

9 de juny. "PREGUEM AMB MARTA". Escola de pregària a la Catedral, a les 19'30 de la tarda. A les 19 comença l'assaig de cants.

11 de juny. III ROMIATGE DE CONFIRMACIÓ a Terrassa.

27, 28 i 29 de juny. Curset i material de Post- Confirmació. Es farà una revisió global del curs, tot presentant els Moviments i parlant d'una possible coordinació zonal. El curs el coordina el P. Antoni M. Serramona , c/ Rivadeneyra, 6, 4art. De 7 a 8'30 de la tarda.

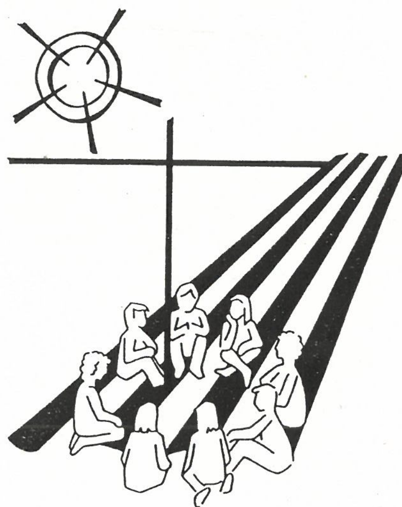

INSTITUT DE LITÚRGIA

4 al 15 de juliol. X CURS D'ESTIU DE LITÚRGIA: "La pregària eucarística". Al col·legi La Salle-Bonanova. Més informació: Centre de Pastoral Litúrgica, c/. Rivadeneyra,6.7. 08002 Barcelona.

TALLERS D'EXPRESSIÓ PASTORAL

11 de juny i 10 de setembre. A la Sala Claret (c/. Llúria, 5, entresòl), de 10 a 2/4 d'1, s'explicaran i experimentaran les dinàmiques del Temps de durant l'any proposades a la publicació "Missa Familiar".

VIII ESCOLA D'ESTIU PER A CATEQUISTES

SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES

BARCELONA (La Salle Bonanova)
Del 18 (tarda) al 23 (migdia) de juliol de 1988

Cursets de tot el dia:

1. Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi.
2. Escola Bàsica de Catequistes.
3. Aplicació del video a la catequesi (Iniciació).
4. Aplicació del video a la catequesi (Aprofundiment).

Cursets de matins:

5. La Mare de Déu en la catequesi (Seminari).
6. Evangelització dels joves en ambients de marginació (Seminari d' aproximació).
7. Catequesi de Joves.
8. Catequesi Familiar (Seminari d' aprofundiment).
9. Les celebracions en la catequesi.
10. El cant en la catequesi.
11. El llenguatge corporal com a expressió de la fe en la catequesi.
12. L' expressió plàstica al servei de la catequesi d' infants.
13. Temps Lliure i catequesi.

Cursets de tardes:

14. La Mare de Déu en la catequesi (Seminari).
15. Lloc i responsabilitat del prevere en la catequesi.
16. Catequesi d' Adults (Iniciació).
17. Vida de grup i catequesi.
18. El llenguatge corporal com a expressió de la fe en la catequesi.
19. Iniciació al llenguatge àudio-visual.
20. El conte aplicat a la catequesi.
21. L' expressió plàstica al servei de la catequesi d' infants.
22. El "joc" i el dibuix en la catequesi.

TARRAGONA (Col.legi Sant Pau)
Del 1 (tarda) al 6 (migdia) d' agost de 1968.

Cursets:

23. La Mare de Déu en la catequesi (Seminari).
24. Lloc i responsabilitat del prevere en la catequesi.
25. Escola Interdiocesana de Responsables de Catequesi.
26. Escola Bàsica de Catequistes.
27. Catequesi Especial.
28. Catequesi d' Adults (Aprofundiment).
29. Catequesi de Joves.
30. Catequesi Familiar (Iniciació).
31. Les celebracions en la catequesi.
32. El llenguatge corporal com a expressió de la fe en la catequesi.
33. L' acció teatral en la catequesi.
34. El llenguatge religiós -Iniciació bíblico-simbòlica- en la catequesi d' infants (Curs d' aprofundiment).
35. L' expressió plàstica al servei de la catequesi d' infants.
36. El "joc" i el dibuix en la catequesi.

INFORMACIÓ, PROGRAMES I FITXES D' INSCRIPCIÓ:
Delegació Diocesana de Catequesi

INSCRIPCIONS:
S.I.C. (Escola d' Estiu)
Carrer dels Àngels, 18 - 08001 Barcelona
(Del 2 de maig al 30 de juny)

SUMARI

Director
Valentí Alonso

Cap de redacció
Sergi Gordo

Redactors
Carles Catasús
Josep Mª Basté

Disseny Gràfic
David LL. Fluriach
R. Octavi Sànchez

Administrador
Agustí Pañella

PORTAL OBERT
Revista seminari de B
Dip.Leg: B-43509-86
Edita: Seminari de B.
c/ Diputació 231
08007-B

EDITORIAL

ARA ÉS L'HORA...

De ben segur ens trobem en un moment important per a PORTAL OBERT, estrenem el cinquè any d'aparició constant i gairebé sempre, forçada, treball constant, esforç inexplicable i perplexitat encara major, un cop està al carrer, o bé assaborint-ne els encerts o bé mossegant-ne els errors i patint-ne les conseqüències.

Però també i alhora, estem en un moment decisiu per a tirar endavant aïtal iniciativa davant la impossibilitat de mantenir el ritme de dedicació que l'afer requereix. És davant d'aquests fets que apareix la greu tensió: fer sortir PORTAL OBERT i alhora haver d'abocar menys temps que l'actual per a poder-lo fer néixer periòdicament.

Un repte, que segons com es miri, en el Seminari i des del Seminari, sembla irrealitzable; topem amb uns esculls a voltes infranquejables. Davant d'aquestes dificultats amb les quals ens trobem TOTS els que fem sortir CADA número de PORTAL OBERT al carrer, després d'una freda anàlisi, ens porten a manifestar:

- La nostra voluntat és d'ajuntar esforços per mantenir un òrgan de diàleg i comunicació dels seminaristes, entre els seminaristes i vers la diòcesi des del Seminari.

- La total disposició a què TOTHOM pugui dir la seva a través d'una revista que és de TOTS, i no d'una minoria privilegiada que fa servir les seves "paraules, obres i omissions" per omplir les ratlles de P.O.

- Cal girar la mirada i aprendre molt d'aquell començament esporàdic, ara fa quatre anys, quan el dinamisme de les residències al diàleg exigia un despuntar insdignificant d'una pretesa "oferta de comunicació entre els seminaristes". Que lluny aquell esperit inicial de fer de recopiladors d'unes veus, de portaveus o de tan sols mitjancers de les veus dels seminaristes, senzillament un lloc on s'escoltés la veu de tots.

Davant la manca de col.laboracions dels propis seminaristes, mancats tantes vegades d'opinió, de pensament, de paraula i d'idiosincràsia, o almenys així ho aparenten; però alhora davant la insistència del cuc que portem a dins per a fer sortir al carrer la revista ens hem vist obligats a omplir l'instrument de tots, PORTAL OBERT, d'unes molt peculiars veus, maneres de fer, pensaments,... que per molt bé que estiguin mai no seran l'exponent de l'expressió dels seminaristes.

- És simptomàtic que sempre hagi costat, però és doblement simptomàtic que sempre hagi sortit.

És per això que PORTAL OBERT serà en tant recuperi el seu objectiu inicial, lluny de tot protagonisme immerescut; en tant que entri a formar part del nostre "ésser-seminarista", si és això el que ens pot definir.

- No té sentit mantenir una revista de quatre valents que donen al Seminari una cara que no té "com a lloc de diàleg i comunicació entre joves que intenten discernir, aclarir i madurar una crida a la donació total".

- Si estem disposats a parlar-nos, si volem comunicar-nos, espontàniament sorgirà algun portal obert que ajuntarà les veus que ja se sentin i les donarà a conèixer, anhelants de ser escoltades; si no hi ha ganes de comunicar-nos i de parlar de tot i amb tots, és endebades mantenir un portal obert simbòlic que mor.

Entre tots ho farem tot.

SEMINARI

ORDENACIONS

Hola amics!

M'han demanat que escrigui unes petites paraules per tal de donar memòria de la meva ordenació de diaca. Sí, sóc l'Àngel-Jesús Navarro i Guareño. Tinc 23 anys. Vaig néixer un 6 d'octubre en un poblet de la província de Badajoz que es diu Fuentes de León. De ben petit (farà ja uns 21 anys) vingué tota la família a Barcelona i residírem a Cornellà de Llobregat. Vaig créixer al barri de St. Ildefons i als quinze anys em vaig incorporar al Seminari Menor de La Conreria, a partir del segon curs de BUP.

Pastoralment he treballat a les parròquies de Sant Isidre d'Hospitalet, Sant Sadurní d'Anoia i actualment a Santa Teresa de Jesús (barri del Carmel-Horta) on vaig ser ordenat diaca el dia 24 d'abril passat.

El meu camí, com el dels meus companys de curs, ha arribat a la darrera etapa, la diaconal. Alguns han quedat enrera, d'altres hem seguit. Crec que haver crescut i madurat al Seminari ha estat una experiència apassionant. Descobrir el Crist en la teva vida, la teva vocació, ha estat una gran experiència.

Bé, a partir d'ara continuaré el meu treball pastoral de Confirmació i grups de joves: així com la col·laboració amb la Zona Pastoral 1.4., especialment per tot allò que fa als joves. En projecte hi ha també la meva incorporació a la pastoral pre-matrimonial i de preparació al baptisme.

I ja per acabar, dir-vos que continuo estudiant, preparant la llicència en Moral, i potser més endavant realitzaré algun altre estudi universitari.

Aquesta és breument la meva història, i aquests els meus projectes. Us animo a tots a tirar endavant i a compartir plegats l'alegria de la nostra vocació presbiteral.

Adéu-siau,

Angel-Jesús Navarro i Guareño

Ara que recordo el meu pas pel Seminari, a pocs dies de ser ordenat diaca, no se m'acut altra cosa que l'agraïment; gràcies a totes les persones, superiors i companys, que heu cregut en el meu procés i que heu confiat en mi al llarg d'aquests anys.

Vaig néixer el 1960 a Barcelona en el sí d'una familia treballadora i cristiana que m'ho ha donat tot; després d'acabar el COU vaig anar a Saragossa a estudiar veterinària; a mitja carreraa se'm va ocórrer canviar de "feina" i me'n vaig anar al Seminari. Vaig entrar al Convictori l'any 1981 on vaig viure-hi dos anys. Durant aquest temps vaig ajudar a la parròquia de la Mare de Déu dels Dolors, al barri de Sants, on vaig fer les primeres destrosses pastorals. L'estiu del 1983 me'n vaig anar a Càceres (i després a Aranjuez) a disfrutar de tot un any de vacances pagades per l'Estat, a comprendre el significat de la paraula "servei" militar. La valoració d'aquell any és positiva en el sentit que va ser una etapa per a trobar-me a mi mateix i amb una part de la realitat que desconeixia, vaig poder augmentar en el coneixement d'això que anomenem "naturalesa humana". Després d'aquest any vaig tornar a la feina; vaig viure dos anys a La Sagrera i el darrer any vaig anar a la "casa gran". Durant aquesta última etapa he col·labora pastoralment a la parròquia de Sant Medir, a La Bordeta, on també he connectat amb la JOC i el MUEC.

Fent una valoració qualitativa del meu pas pel seminari, valoraria tots els diferents elements que han configurat la meva vida al llarg de tots aquests anys: l'estudi, que m'ha aportat molts interrogants, m'ha obert moltes portes, m'ha ajudat a vertebrar i donar cos a la meva fe. Malgrat tot, veig encara en moltes assignatures un hiat entre teoria i pràctica, entre la fe viscuda i la fe formulada, així com la dispersió de matèries,...

La vida del seminari també m'ha marcat molt. En ella he descobert moltes coses: el valor de la pregària comunitària, aquesta pregària quotidiana que cerca donar un to diferent a la teva vida de seminarista; compartir l'Eucaristia que és una de les coses que t'ajudava a veure que no vivies en una residència d'estudiants; el valor de la vida i la taula compartides; l'anar junts al Metro (amb l'exercici de resignació i paciència que suposa agafar el Metro de Barcelona); estudiar i preparar els exàmens junts; el descobriment de la Revisió de Vida és un fet que vull subratllar. En el collectiu de Seminaristes en el Món Obrer, lloc on els seminaristes cerquem fer un procés tots plegats, i puc dir el que m'ha ajudat en tot aquest temps compartir amb els altres els meus dubtes, les meves esperances, les meves illusions, els meus projectes en aquest camí de fidelitat en el seguiment de Jesucrist en la realitat concreta on treballem.

La convivència al seminari no ha estat tota ella de flors i violes. El primer que hom aprèn és la dificultat i alegria per a viure allò de "que n'és de bo quan viuen els germans units!", hom aprèn que allò de la fraternitat no és res que se'ns doni fet, sinó que cal treballar-ho dia a dia. He observat com alguns seminaristes van massa a la seva, que hi ha qui es pensa que només ell té la veritat, que el diàleg és difícil si no va precedit del diàleg i l'acceptació profunda de l'altre, que la diòcesi la formem tots, que sovint hi ha por a parlar i dir el que es pensa per por a no molestar ningú, i això no és bo. Tot plegat demana una actitud més oberta, senzilla i humil dels uns respecte als altres.

Finalment, valoro el procés pastoral de tots aquests anys. Anar a treballar a la parròquia, el contacte directe amb les persones dóna sentit a tot el que estàs fent i vivint; aquí descobreixes la realitat diocesana, descobreixes el valor de la pastoral compartida, el valor de servei als altres que et dóna la teva vida "ministerial". També vull remarcar el meu pas pels moviments especialitzats, sobretot la JOC, unit a la Revisió de Vida, que m'ha donat una forma de viure la fe, de transmetre-la i celebrar-la... Aquest procés evangelitzador i missioner de l'Església en el món obrer m'ha engrescat.

Jordi Espí i Vives

SET NOUS MINISTRES LECTORS

El propassat 25 de maig, l'Església ens va instituir ministres lectors a set seminaristes de la nostra diòcesi. La celebració fou presidida pel Sr. Bisbe Dr. Daumal a la capella de l'edifici del Seminari. Dels set companys, dos pertanyen al Seminari del Poble de Déu, el Bernat Martorell i el Francesc Boqueras; en Rafael Maroto del Seminari de Barcelona i vinculat a l'ESMO, i els quatre que residim a La Sagrera: en Santi Collell de cinquè, el Valentí Alonso, en Manel-Alfons Coronado, i jo mateix, l'Albert Zaragoza. Aquests tres darrers estuiem quart de teologia.

Què ha representat per a mi aquest fet?
Ha representat el que és en sí; és a dir, un pas important vers el sacerdoci, en el sentit que ja sents l'ordenació més aprop (tinc vocació de sacerdot, no de seminarista), i reps un ministeri que ja fa temps estaves exercint tant al seminari com a la parròquia. Però per damunt de tot això, m'ha impactat una experiència que la va resumir molt bé el meu superior en acabar la celebració tot venint a felicitat-me: "felicitats encara que no t'ho mereixes". Realment, aquestes paraules han estat per a mi el millor. Durant la celebració i a rel de les lectures, em vaig adonar com Déu, una vegada més, però com si fos la primera novament, m'estimava de debò, ja que m'havia escollir servidor de la seva Paraula per a que fos proclamada arreu on jo fos; elecció que ha fet sense ni tenir en compte les febleses del seu escollit, sense mirar si m'ho mereixia o no. Ell em vol servidor de la seva Paraula salvadora, i que ella, encarnada en la historia dels homes, en Jesucrist, també creixi en la meva vida tot configurant-me veritable testimoni d'aquell del qual Isaïes profetitza:

"L'Esperit del Senyor és sobre meu,
perquè ell m'ha ungit.
M'ha enviat a portar el missatge joiós
als desventurats,
a anunciar als captius la llibertat
i als cecs el recobrament de la vista,
a posar llibertat als oprimits
i proclamar un any de gràcia del Senyor"

Preguem tots plegats a Déu Pare que la Paraula que surt de la seva boca no torni a Ell de buit, sense haver fet tot el que Ell volia i haver reeixit a la seva missió en els set nous ministres lectors de la nostra diòcesi.

Albert Zaragoza

FRANCESC PALAU

VIATGE, DURACIÓ, COM VA ANAR, QUE VAM FER

Era dimecres, aproximadament les vuit de la tarda, a la plaça Universitat. Hi hagueren corregudes de darrera hora: alguns a l´estanc a comprar tabac per a una setmana, d´altres per caramels, farien més dolç i agradable el viatge. Voliem seure junts, així, entre broma i broma el trajecte seria més curt. Però èram nou i només quatre van seure junts. Un amb un senyor molt seriós, un altre amb una senyora respectablement gran, un altre amb una model espanyola que treballa a Italia, i un a la vora d´un traficant - o vés a saber què era- buscat a quatre o cinq països. El viatge, així, així, aborrit i llarg, però amb bones anècdotes: la classificació de l´Espanyol per a la final de la copa de la UEFA, celebrada amb cridòries d´alegria; la detenció del traficant en arribar a la frontera; els aplaudiments de recolçament a un xicot de color que continuadament era molestat a les fronteres; ah! i una de molt bona: en arribar a la frontera italiana els duaners preguntaren a qui pertanyia una capsa del maleter doncs el gos utilitzar per detectar la droga s´hi llençava quasi ofegat i amb els ulls enrogits sobre ella; quina sorpresa quan veièrem que la capsa era nostra, però no portàvem droga, simplement pernil i embotits varis pel viatge. El pobre gos alhora drogat i famolenc no va poguer estar-se quiet davant de tant bones matèries alimentícies.

El dijous a la tarda, el cansament sésborrà dels ulls i del cervell, si bé estava aferrat als nostres éssers, arribàvem ja; l´autocar ens deixava a l´indescriptible Roma. Però malgrat l´alegria, teniem ganes de dutxar-nos i dormir, i així ho vam fer a la Casa General on estaven les germanes del "Bambino Gesú", on residiem.

Enrera restaven dotze hores d´autocar, i s´obrien sis dies d´emocions.

Encara que dormir a Roma no ho

feiem massa, els meus ulls recorden misses a les 5´30 del matí i Laudes a les 6 o 6´30. Hi havia tantes coses a veure i fer que el temps era insuficient, !ja dormiríem a Barcelona. El Coliseu, El Forum, els Museus Vaticans, St Pietro in Vincoli o St Joan de Laterà, La Fontana di Trevi, La Piazza España, l´Ara Pacis, Sta Maria la Major, St Pere al Vaticà..., menjars a la plaça Risorggimento,als jardins del Quirinale, ...

Tota Roma és impressionant, quan portes un temps allà tens la sensació de que en creuar una cantonada, pots trobar-te un monument, una obra, quelcom que et deixi bocabadat com per exemple el desorganitzat i perillós tràfec, sense respecte al codi de circulació, però amb un notable respecte als peatons. Malgrat tot, el que més ens impressionà fou la visita a la tomba de St Pere, i a les catacombes de Sta Priscila on vam celebrar l´eucaristia; no sé explicar-ho, s´ha de viure. Viure la sensació de percebre la fe que visqueren els habitants d´aquella Roma dels inicis del Cristianisme.

Després, cadascú anà lliurement a veure allò que volia veure i no hi era al programa comú, per aquesta tasca es deixaren algunes tardes lliures. Alguns anaren a veure una església, la Gregoriana, uns jardins una cafeteria, un bar...

També tinguèrem temps per anar a veure els amics particulars, però tots vam anar a veure a un amic comú nostre i de la diòcesi: Mn Pere Tena. Ens rebé amb el seu etern somriure i lesseves bromes; ens donà una calorosa benvinguda. Vam lamentar molt que no pogués celebrar amb nosaltres l´Eucaristia, pero li vam agraïr sincerament el temps que ens va dedicar. I com no, el fabulós cafè gelat amb nata a que ens va convidar.

No mancaren tampoc les anècdotes com per exemple: la felicitació i alegria per un company que celebrava el seu aniversari i que ens convidà a unes boníssimes galetes de postre Després també cal citar unes ulleres que obligaven a portar una tirita sobre el nas, amb la conseqüent imatge d´un Apache a les fotografies, una paraigüada amb la posterior escletxa d´unes altres ulleres; el robatori del macut a Sta.Maria la Major d´un seminarista místic que després de parlar amb Déu, hagué de parlar amb un comisari de Policia.

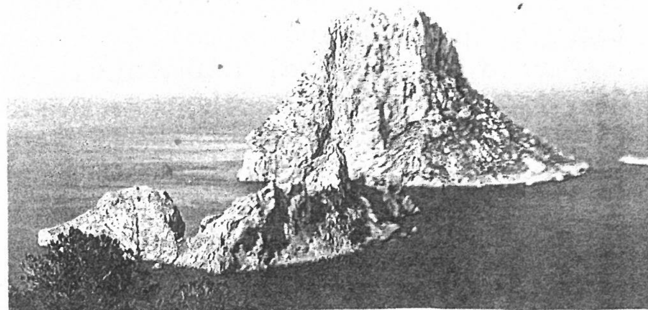
A la tarda del dissabte feia sol però, el diumenge diluvià, el dilluns son i boira de matí. NO!!!!!, no m´he oblidat de que no només vam anar a fer turisme, i de que abans del viatge, quasi no coneixiem de res al P. Palau.

Per això, abans d´anar a Roma,ja les carmelites missioneres dels Seminari s´encarregaren de fer-nos veure vídeos, escoltar conferències, llegir llibres i fulletons de la fascinant vida del seu Pare Fundador. I és que precisament el motiu d´aquest viatge era alegrar-nos amb una gran festa de l´Església, i compartir la felicitat i el goig de les religioses que des de tant de temps serveixen el nostre Seminari, i per tant la nostra diòcesi: no podiem faltar, per tant, a aquest fet tant important de la Beatificació a Roma del P. Francesc Palau i Quer.

I vaja si n´estaven de contentes!, el dissabte per la tarda, fou la gran cita, a la sala de Pau VI, mirant a St Pere, a l´esquerra, al carrer del "Sant Ofici". La plaça de

El meu cor queda vigilant i despert a les teves mans. (F. Palau)

St Pere, que està entre la columnata de Bernini, era una immensa taca marró de carmelites de les dues famílies assegudes, passejant, mirant o trobant amigues i companyes que estan a llocs llunyans; tamé hi havien carmelites de la rama masculina; i ah! ... vuit seminaristes de Barcelona i el seu superior.

Totes tenien una cosa en comú, reien, s'abraçaven,... mirant-les, es veia com darrera aquells ulls de color brillant, traslluien felicitat i la contagiaven als altres.

Allà els dos superiors de les ordes dels carmelites, el conseller de Cultura de la Generalitat (en representació del govern de Catalunya que també volia participar de l'acte), presidiren una reunió informativa del procés que culminà amb la beatificació, així com un curt-metratge sobre la vida del P. Palau.

Per fi arribà el diumenge, tant de temps, esforços, diners, pregàries... de tantes religioses i cristians, arribava a feliç terme. Des de primera hora hihavien carmelites matineres, amb l'esperança d'estar vora del Sant Pare, i qui sap?, pot ser besar-li la mà. La Missa que era a la plaça, estava plena de color. En la presentació dels futurs beatificats, cada compatriota, en escoltar la seva llengua, i el resum de la vida del seu beat, donàven aplaudiments d'entusiasme... Però,en el cor de tots hi havia una preocupació: els núvols carregats i negres. Les bromes eren constants, començava a ploure, parava... i finalment s'esdevingué "el diluvi".

La columnata de Bernini, no donava abast per a protegir a tanta gent. Lamissa seguí però ja no era el mateix. Molts ja no enteniem res del que es deia entre moviments i parlories; però moltes monges aguantaren l'aigüat sense reserves ni paraigües. El P. Palau pot estar satisfet i orgullós de l'amor que li demostraren les seves filles. Resti ben clar que la tormentá era de considerables dimensions.

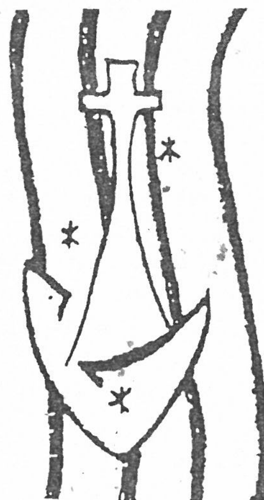
I el dilluns en S. Pau Extramurs es celebrà una missa d'acció de gràcies, presidida pel bisbe Ramon Torrella i concelebrada pel bisbe auxiliar de Barcelona Mn.Lluis Martínez i Sistach i d'altres bisbes.

El viatge a Roma ens ha servit, per a conéixer una de les ciutats més formoses del món, un home exemplar d'amor a l'Església, uns fills dignes d'admiració, i en global, un robustiment en la fe.

Sincerament donem les gràcies als superiors i a tota aquella gent que han fet possible i agradable aquest viatge.

Només ens cal esperar com a catalans i cristians, que poguem tornar a la canonització d' aquest home de vida exemplar.

VICTOR JIMÉNEZ

ENTRE BARCELONA I SUDAMÈRICA

Acabo el meu setè curs de servei al Seminari Major i, com que pot ser l'últim, Portal Obert m'ha demanat una petita explicació. Serà una mirada al passat ben oberta al futur.

En aquests set cursos de "seminarista prevere", què m'ha colpit? Doncs que he pogut tractar una colla de joves amb forta personalitat. Han, heu aconseguit rejovenir-me el punt de mira sobre la vida, l'estil de creure en l'evangeli i l'horitzó de futur del nostre presbiteri. Heu rejovenit la meva pròpia vocació de capellà i de cristià.

Servir el Seminari també m'ha ajudat a conèixer moltes parròquies i molts capellans de les diverses zones diocesanes. Abans només les coneixia pel paper de la Guia anual, del Butlletí. La vida parroquial m'havia anat tancant a Sabadell.

El Seminari també m'ha ofert una experiència d'ensenyament especialitzat per a grups de gent agraïda i, en conjunt plena d'interès per a aprendre, i per a reflexionar sense allunyar-se de la vida real. Hem treballat en "seminaris": la comunicació escrita i oral, la introducció a l'Antic Testament, els escriptors cristians...

Acompanyar els que camineu el presbiterat m'ha educat i fet créixer.

De cara al futur he de dir que m'ha semblat arribat el moment oportú per tal d'oferir-me al servei que el nostre presbiteri fa a d'altres Esglésies locals. És un servei sobretot pastoral. El reclama la responsabilitat col.legial de tots els bisbes sobre tota l'Església, per a l'evangelització de tot el món. Alguns bisbes d'Amèrica ens demanen "agents de pastoral", encara que sigui per a alguns anys. Són persones que no tenen els privilegis econòmics ni la mil.lenària història cristiana de Catalunya; ens demanen, sense paraules, un temps de la nostra vida: així fem "Catalunya Solidària".

Als anys seixantes en vaig prendre consciència, en vaig sentir la primera vocació. Als anys setantes els companys de curs en el presbiteri i Charles de Foucauld m'han reforçat aquesta crida. Als vuitantes tant l'Església de Barcelona com la de Copiapó (Xile) em sembla que m'estan confirmant la crida per a aquest tipus de servei.

Durant els anys cinquantes el Papa Pius XIIè va proposar als preveres diocesans de compartir el do de la fe ("Fidei Donum", començava l'encíclica) amb les persones de països no cristians o sense preveres nadius. Particularment també havia convidat els capellans espanyols a compartir el seu ministeri amb les diòcesis de Llatinoamèrica que en tenien escassetat. Nasqué la OCSHA: "organisme de cooperació sacerdotal Hispanoamericana".

A la Barcelona dels seixantes va ser el moviment de laics i de preveres anomenat "Agermanament" el que va institucionalitzar la cooperació amb les diòcesis de Duala, al Camerun, Valparaïso i Antofagasta a Xile. El nom expressava el desig de no colonitzar més amb una relació paternalista, sinó fraternal, de "germanes".

Actualment capellans de Mallorca, de València i moltes altres diòcesis fan relleus de servei a diverses diòcesis d'Amèrica i d'Àfrica, amb un estatut semblant.

Fa un parell d'anys un mossèn em va dir: "He passat uns anys treballant amb treballadors espanyols a Suïssa i m'han enriquit i m'han evangelitzat més ells a mi que jo a ells". M'invita a fer-me il.lusions errades.

El delegat episcopal de missions de Barcelona, Mn. Jordi, referma i coordina aquesta col.laboració interdiocessana. A una comarca de Sao Paulo al Brasil, a Calama i a Copiapó de Xile tenim preveres de la nostra Arxidiòcesi.

Per això penso que al semi-desert miner d'Atacama m'hi esperen germans desconeguts.

Per acabar m'imagino que el benaurat Francesc Palau escriuria... "He vist dues dones, una de jove i una de vella que es troben a la muntanya dels Andes i es saluden amb alegria. La paraula profètica és viva en el seu sí maternal. El Messies les omple d'Esperit Sant. S'ajuden mútuament i lloen Déu que salva els humils i els pobres, què derroca els poderosos i despedeix els rics.

He vist l'única Església amb molts noms de lloc que lloa Déu, amb variades llengües i ritmes, perquè s'ha recordat amb misericòrdia d'Abraham i de la seva descendència en la Fe".

Al Seminari, festa de la Visitació, 1988

m.roig c.

cinquè any de portal obert

Amb aquest número commemoratiu del cinquè aniversari de PORTAL OBERT , volem fer un petit record del que van ser els nostres origens fundacionals i el desenvolupament posterior de la nostra revista, fins arribar al moment d'avui; aquests són alguns dels trests més significatius de la nostra història:

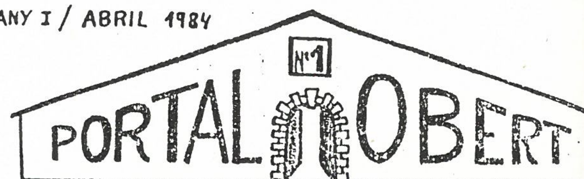
els orígens

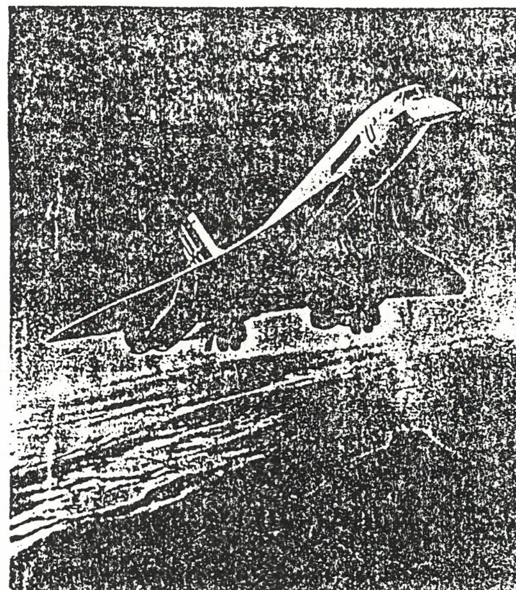
Corria l'abril de l'any 1984 quan un grup de seminaristes de la residència del "convictori" llençaven a la llum pública el primer número de "Portal Obert". Majoritàriament eren alumnes de l'"Academia Prat" i del C.O.U. encapçalats per en Manuel Coronado i Portillo, el seu primer director. En Manuel havia pensat editar un petit fulletó on s'expliquessin anècdotes i notícies interessants del "Convictori". Era certament una revista interna, sense cap idea d'expansió. A més neixia com una criatura tendra, pobra i modesta (segons les paraules amb que la definí Mn. Ramon Prat, rector del Seminari.)

Poc a poc la revista anà agafant renom entre tots els seminaristes,, i no tardà gaire en convertir-se en la revista "DEL SEMINARI DE BARCELONA", tal com ara la denominem.

el primer curs

Aquell primer curs 1983-84 només editá dues revistes, però ja era el principi esperançador d'un futur cada cop millor. Al seguent curs, sortia la revista ja des del mes de novembre, nous seminaristes s' havien incorporat al "convictori" i començaren a col.laborar espontàniament a la revista (molts dels quals arribarien a ser redactors en els anys següents). La revista començava a agafar regularitat i sortia amb bastanta freqüència.

¡DESPEGAMOS

Amb aquesta portada, apareixia als ulls de tots els seminaristes, el primer número de la revista "PORTAL OBERT". Com es pot veure a la caràtula, encara avui es manté el símbol de la nostra revista -si bé sensiblement millorat. Com també es pot apreciar (pel titular); la normalització lingüística catalana encara no havia arribat a "portal obert"

la continuitat

- Els números anaven apareixent bon ritme, i el temps anava corrent portant novetats i millores a la

vista, així per exemple els titolars que en un principi estaven fets per la mà del delineant de "turno" de la revista, començaven a aparèixer amb rotulació d'impremta, primer manualment, després ja vàlids per sempre. La lletra també anava millorant, d'un model de lletra de màquina d'escriure de seminarista es passava a les màquines electriques centradores de marges; d'uns fulls grapats es passava a un paper tamany revista doblegat pel mig.

La qüalit de continguts també anava millorant. Així el que originàriament era "cotilleo" i impressions de residència s'anava convertint en un orgue més de difusió de notícies eclesials i d'actualitat, sense perdre lògicament la seva missió originària d'informar dels esdeveniments importants del Seminari.

Seria llarguísima la llista de temes tractats al llarg d'aquest cinq anys (fòrums "home i evangeli", simposi sobre la fam al món, el sínode dels laics, l'OTAN...), fins i tot vam realitzar una entrevista al Dr. Lluis Martínez i Sistach quan era vicari general, abans d'esdevenir bisbe auxiliar de Barcelona, notícia de la que també donàrem l'informació pertinent.

El comiat del primer director

El curs 1987-88, començava ambun esdeveniment important per la redacció, en Manuel Coronado, deixava la revista després de quatre anys d'ésser el seu director. La nova redacció es renovava en més del cinquanta per cent de la seva plantilla. Només restava una persona d'aquell grupet iniciador de la revista: es tractava d'en Valentí Alonso i Roig, que ha portat la direcció de la revista durant aquest curs.

RAMON OCTAVI SANCHEZ

A la dreta es poden observar dues significatives portades de la nostra revista; la de dalt correspon al número on va ser entrevistat el llavors vicari general Lluis Martínez i Sistach, futur bisbe auxiliar de Barcelona. A sota d'aquesta el número 20 de la revista dedicat al dia del seminari de 1987: El número de març sempre ha donat un protagonisme primordial a aquest fet, realitzant-se en alguna ocasió un número extra com és el cas del curs passat.

Any III 1986
ABRIL
15
PORTAL OBERT
Revista del Seminari de Barcelona

·el vicari general·

"ENTRE EL QUE ESTÀ MANAT I EL QUE ESTÀ PROHIBIT HI HA UN CAMP ENORME DE LLIBERTAT."

19 març 1987
EXTRA
20
Any IV
PORTAL OBERT
Revista del Seminari de Barcelona

VISITA DEL SR. CARDENAL

A les acaballes de cada curs ja és habitual la visita a les diferents residències per part del nostre bisbe.

Concretament, la visita a la residència de l'Edifici del Seminari tingué lloc el propassat 25 de maig.

Després d'una petita conversa i presentació de cadascun dels joves, el Sr. Cardenal subratllà uns quants punts prou interessants:

1. ESTUDI I PASTORAL

Són dos aspectes que calen equilibrar tot donant primacia a l'estudi i la formació en aquests anys.

Cal dir -afirmà el Sr. Cardenal- que en aquests moments la pastoral només té valor d'assaig. Però en el cas de l'estudi és diferent: el que no es fa ara no ho farem mai més. Després no es podrà substituïr, i el màxim que farem serà posar "pegats". I aquest estudi cal plantejar-lo seriosament, sobretot amb una visió de futur, tenint en compte que demà, però ja avui, la pastoral no es pot improvisar tant com abans.

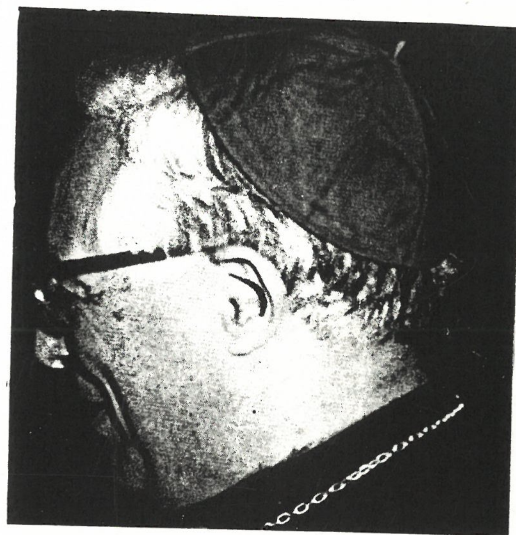
2. LA FORMACIÓ

La formació d'aquests anys, especialment la espiritual, és molt important de cara a no esdevenir en el futur "capellans professionals". La pregària i la direcció espiritual són necessàries, perquè en la vida sorgeixen dificultats i dubtes i cal una persona al teu costat que et comprengui i t'ajudi. En aquest sentit, recordà l'anècdota de com el Dr. Tarrés li agraí sincerament haver-lo escoltat en un moment de la seva vida. I mai no hem d'estar satisfets de tot el que anem fent en aquest camp: sempre hem d'estar descontents del que encara no fem. Només així podrem entendre que és l'Esperit Sant qui porta l'Església. No és el bisbe ni els capellans: només en són instruments. Només així podrem ser sacerdots acollidors, no només de paraula, sino també de fets.

3. UN MÓN D'INCREENÇA

Estem davant un fenòmen diferebnt de l'ateisme: increença és sobretot avui "passotisme", la no necessitat de Déu. I aquest fenòmen cada cop es fa més difícil perquè Barcelona és un lloc d'ebullició de les idees de màxima actualitat i és un dels llocs on més es veu que el pensament està malalt. Per això calen capellans que empenyin, i per a això cal una categoria per a l'Església de la nostra diòcesi. Cal estar preparats per a "donar raó de la nostra esperança".

Certament l'Església ha anat perdent en quantitat però està guanyant en qualitat i va avançant.

4. IDONEÏTAT DEL SACERDOCI

Fer-se capellà no és qualsevol cosa, cal una idoneïtat per al sacerdoci i si aquesta no existeix no es pot ordenar ningú. Amb això, es referí als recents casos d'endarreriment d'ordenacions sacerdotals que han esdevingut a la nostra diòcesi. Ningú no té dret a l'ordenació presbiteral. És un do de Déu. Aquesta manca d'idoneïtat es manifesta en les crisis. Perquè aquestes no vénen d'un fet o un moment concret, sino que és un mal llunyà sovint no corregit.

Sense pregària durant un llarg període, vénen les crisis, com s'ha manifestat en força casos de secularitzacions ara ja fa forces anys.

5. POBRESA-OBEDIÈNCIA-CASTEDAT

La pobresa i l'austeritat a la que estan obligats els capellans es veu ràpidament. No es pot dissimular l'acumulació innecessària. Austeritat significa no

tenir massa, que no és el mateix que tenir carències de mitjans, però aquestes també s'han d'acceptar si no hi ha més remei. Ja sabem que comptem amb mitjans més limitats que ajuntaments i governs, per això hem de treballar i donar fruits amb el que tenim.

L'obediència és sinònim de disponibilitat del prevere per acceptar el que li és demanat.

No es una obediència cega, pel simple fet d'obeïr; hom pot donar arguments a favor i en contra: no són ordres sense més.

Però aquests arguments no poden ser condicionaments amb una força autoritària que no se sap ben bé d'on ve; les actituds de "Jo he decidit", "a mi em convé"...demostren una disponibilitat limitada. I és que totes les actituds que afectin a l'obediència del prevere són preses tenint en compte la manera de fer i ser de cadascú. No és quelcom accessori i puntual.

La castedat, el celibat del prevere és un tema que costa i porta implícita una certa duresa. Però és resposta a la crida total: "vine i segueix-me", "deixa-ho tot i vine amb mi". En aquest marc és important i engrescadora la figura de Maria, que va ser capaç de viure amb riquesa la seva pobresa virginal.

Després d'un sopar força complert, acabà el Sr.Cardenal amb dos darreres reflexions prou importants:

6. L'ARRELAMENT AL PAÍS

Referint-se al Mil·lenari de Catalunya i tot reafirmant que l'Església havia de participar en conmemoracions com aquesta, el cardenal Jubany va relacionar aquesta presència de l'Església en el Mil·lenari amb l'arrelament al país que ha de tenir tot prevere: perquè això és tenir esperit missioner; quan una persona està en un lloc s'hi ha d'encarnar, identificar amb el país on és. I lògicament, la llengua és un element important. Podem estar satisfets de que la situació ha canviat en aquest sentit i la llengua catalana és cada dia més present en la nostra societat i a la nostra Església. El Cardenal es referí com exemple el fet que a les confirmacions veu com els joves fan aquest procés. Però aquest procés, ha d'anar fent camí tot respectant a les persones i també la religiositat popular; perquè no tot és tan racional com a vegades pot semblar. Cal evitar aquells simplismes que acostumen a ser falsos.

Ramon-Octavi Sànchez.

FACULTAT

ASSEMBLEA D'ALUMNES

El dimecres dia 1 de juny, un grup d'alumnes que no superaven la centena es reunien en assemblea convocats pels delegats dels cursos ordinaris i de llicència. Presidien la reunió assemblearia: el delegat de Facultat: José Luís Celada i els delegats de ler. a 5è. de Teologia (María José, Raimon, Elisabet, Jaume i Pere) i Llicència (Mònica).

El delegat d'alumnes, exposà a l'alumnat present alguns punts informatius:

1.-FACULTAT DE FILOSOFIA:

S'informà que ja el dia 4 de desembre de 1987, el degà Antoni Matabosch presentà a Roma la documentació necessària per a poder iniciar ja aquest octubre la FACULTAT DE FILOSOFIA

S' informà també que Mn Joan E. Vives va ser nomenat gestor.

Es remarcà que malgrat que d'entrada existien certes tensions, darrerament impera un major enteniment entre les parts.

El que sí continua essent un tema conflictiu és la qüestió econòmica, encara sense resoldre.

2.-CONVENIS AMB ALTRES CENTRES

Existeix un conveni d'agermanament amb una facultat salvadorenya de cara a l'intercanvi de professors, publicacions, i ja amb les perspectives del 5è centenari.

També existeix un conveni amb l'Escola Universitària de Formació del Professorat de Religió, si bé encara està sobre la taula la substitució de l' Oriol Tuñí.

Amb el Centre d'Estudis Pastorals i Mn Batlles també s' estàn iniciant relacions de conveni dirigides des de la Facultat pel P. Salvat i Mn Gil.

Un conveni molt important és el que farà possible l'edició de la col.lecció"clàssics del cristianisme", que constarà de 80 volums, en català, d'escriptors cristians des del segle II d.C.

3.-PROFESSORS

En primer lloc s'informà de la reincorporació del professor J. Ma Coll a la Facultat. Ell serà l'encarregat de llegir la lliçó inaugural del curs 1988-89, sobre la seva tesi doctoral en Filosofia.

També es donà la relació de professors que aquest curs (consells de facultat del 16-N i 2-Maig) han estat promocionats d'adjunts a extraordinaris i d'extraordinaris a ordinaris.

Es parlà també de l'excedència donada al P. Marquès per a poguer realitzar la seva tesi doctoral de Filosofia i es van citar els noms' de Igual i Coll com a substituts de les seves assignatures.

Es comentà el desconeixement de qui substituirà al P. Evangelista Vilanova i al P. Oriol Tuñí que causen baixa com a professors d'aquesta Facultat.

De cara a l'Eclesiologia de 5è. s'afirmà ja definitivament que serà el Dr. Salvador Pié el seu professor i Ferran Manresa, el substitut de Pié a la Teologia Fonamental de 2on.

Potser també hi hauran canvis de classes amb la marxa del P. Vives a El Salvador.

Es recordà per últim, la terna' al deganat: G. Mora (el que té més possibilitats), J. Bada i S. Pié.

4.- ALUMNES

Pel que respecta a la "Sala d' alumnes", prevista per l'octubre, s'han recollit diverses idees sobre la finalitat d' aquesta sala. Lògicament no es podran acomplir totes les demandes.

Es comentà el cas omís per part del deganat sobre la no-entrega a l'alumnat de la lliçó inagural argumentant causes econòmiques i de mancances de llibres.

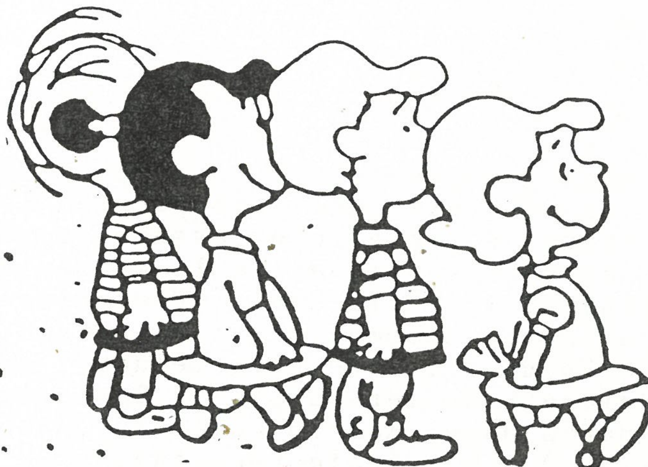
A l'hora de la discussió i debat entre els alumnes es tractaren bàsicament dos temes: La manca de pedagogia de molts professors.

El segon tema que es tractà, és la necessitat de coordinació de l'alumnat encapçalats pel treball i esforç dels delegats (però no negrers dels alumnes), per intentar resoldre tants i tants problemes que romanen "eternament" per la no unitat i actuació dels alumnes.

Es repartiren també uns exemplars de fulls amb signatures a fi de recolçar els professors destituits de la Facultat de Teologia de Granada.

Finalment es recordà que per primer cop la facultat ha estat representada a l'aplec de l'Esperit gràcies a l'esforç d'alguns delegats i d'un alumne de la Facultat.

R.O.S.

CONCERT DE LA SOLIDARITAT

El 13 de maig, al Palau de la Música Catalana, Dom Helder Camara presentava a Barcelona la seva "Simfonia dels dos mons", musicada per Pierre Kaelin.

Un autèntic cant a l'esperança, tot fent conscient la nostra responsabilitat, i el seu do.

Una lloança sencilla a l'Esperit que va conduint la creació capa a la unitat somniada al començament, tot posant llavors de solidaritat en els nostres cors.

Un concert escrit, fruit de molta vida, paradoxalment, acumulada i gastada, en bé dels altres, especialment els més necessitats i pobres.

Introduimnos breument en el concert: comença reconeixent l'audàcia del Creador, i la seva humilitat, tot fent de l'home un creador al seu costat.

> Oh Senyor! Volem poder-vos dir:
> "No ho dubteu gens, aneu endavant,
> que cal crear i construir.
> Ho heu somniat d'abans dels temps.
> Oh, Senyor!
> És ara l'hora ja
> de dur al cim més alt
> vostra audàcia ila vostra humilitat

Tota la creació ens contempla, a l'espectativa del que en farem d'ella. Certament el balanç 1988 anys d. C. no és gaire encoratjador a primer cop d'ull: pobresa, insolidaritat, patiment, desigualtats... ¿quí guanyarà?, el feble o el fort?. La pregunta ¿qui guanyarà? es va repetint, tractant d'arribar al fons de cadascun de nosaltres.

Els ulls del bisbe espurnejen tot parlant dels més pobres i desventurats de la terra. Només d'allò que sobreeix el cor parla la boca!.

Ens cal tenir ulls per veure i orelle per sentir, per tal de descobrir aquí i avui indubtables signes d'esperança. ¡És l'Esperit del Senyor que alena!.

> Ell diu: l'amor
> l'amor és més fort que l'odi
> Ell diu: l'amor vencerà l'odi.

L'amor vencerà l'espiral de la violència, de la guerra, de la misèria. L'Esperit del mateix Déu que ha volgut nèixer en plena nit, perquè com més negre és la nit més brillant és l'aurora.

Ens cal esperança per creure i veure que l'Esperit alena al bell mig de la negra nit possibilitant un cant, una simfonia, la simfonia dels dos mons reunits en un de sol.

Gràcies Dom Helder pel teu missatge de fraternitat, per les teves experiències compartides, per la teva presència encoratjadora.

M.B.B.

Qui guanyarà,
home, germà meu?
L'Esperit alena
al bell mig de la nit.

Una simfonia.

JESUCRIST SUPER STAR

AL SEMINARI MENOR DIOCESÀ

Era divendres 27 de maig a la nit. Un grup d'alumnes posaven en escena el fruit de tot un curs de preparació. Era el famós "Festival de Primavera" de La Conreria, gran educadora en activitats para-acadèmiques. Enguany el saló d'actes era ple de gom a gom: pares, alumnes, professors, cuineres, mossens, coneguts, antics alumnes... L'ocasió s'ho mereixia: es presentava l'obra JESUCRIST SUPERSTAR. L'organitzador principal va ser n'Esteve Fernàndez Garcia, superior del Seminari Menor. Ell és qui ens presenta l'obra.

Quan es tracta de presentar una obra de teatre hom es troba sempre amb dificultats. Però quan aquesta obra té com a protagonista la figura cabdal de la Història, llavors, les dificultats s'agreugen.

JESUCRIST SUPERSTAR és l'obra en qüestió. El Jesús "superastre". Hi ha en aquest musical uns quants interrogants que caldria contestar. Es vol presentar la figura de Jesús? O més aviat, a partir de la figura de Jesús es vol fer un musical-rock atractiu per al jovent? No puc donar cap resposta a aquestes preguntes, però sí constatar uns fets que voldria exposar a continuació:

1er. Jesucrist-Superstar és el fruit d'una experiència de grups de joves nascuts als USA, cap als anys 1965..., força automarginats de la societat, que interpreten a la seva manera el missatge cristològic. Val la pena que l'espectador es fixi en la manera com van vestits els actors, els vestits dels quals, llevat dels principals, denoten un rebuig de les formes convencionals.

2on. L'obra, en definitiva, queda reduïda a la lluita entre el Bé i el Mal. El Bé està representat per Jesús i el Mal per Judes. Es tracta amb altres paraules de l'heroi i de l'antiheroi. La pregunta insistent de Jesús: Qui diu la gent que sóc jo? i la resposta de Judes: De què ha servit el teu sacrifici? compendien l'entrellat de l'obra. L'autor no donarà cap resposta a les dues preguntes. Deixarà que l'espectador respongui des de la pròpia visió personal de fe.

3er. Tampoc no trobarem en el text musical de Jesucrist-Superstar cap referència a la divinitat de Jesús. L'autor no és creient. Les dues vegades en què Jesús proclama clarament la seva divinitat: a)en el discurs de l'últim sopar i b) en la seva declaració davant de Caifàs, han estat suprimides del text del muntatge musical. Per boca de Maria Magdalena s'afirma que "Jesús és solament un home...".

4rt. Quan s'acaba l'obra, una de les preguntes que es farà l'espectador serà: com és que no parla de la ressurrecció de Jesús? És una pregunta lògica, des d'una mentalitat de creient catòlic, però no ho és tant des del punt de vista del no-creient. La resurrecció del Mestre no és un fet històricament demostrable; aquest punt pertany al Crist de la fe. Així, doncs, tot i que l'obra presenta llacunes molt notables, per a nosaltres creients tradicionals no deixarà d'esperonar-nos que uns joves americans que no es professen creients hagin aprofundit i encertat molt més que nosaltres en la faceta humana de Jesús. Aquesta, sovint queda desdibuixada pel fet d'haver posat unilateralment l'accent en la divinitat i en la resurrecció de Jesús, oblidant massa aviat la seva condició d'home compromès amb els homes del seu temps.

* * *

A part d'aquestes qüestions sí que podem dir que la representació de l'obra ja és un èxit. Cal valorar la il·lusió i l'esforç de tots aquests joves que s'han sentit identificats amb l'obra i el missatge que conté. Han estat molts mesos d'assaig i de feina compenetrada entre actors i director, i d'això en sorgeix un espectacle que crec és digne de ser contemplat amb els millors ulls.

Esteve Fdez. i Garcia

REFLEXIÓ

MENJAR NOUS I CONSERVAR LES CLOSQUES

Mantenim una correspondència viva, freqüent. La darrera carta que d'ell vaig rebre deia així (només en citaré un fragment):

"Amb els ulls ennuegats d'estupidesa miro la televisió, cada nit, fins que el primer son m'aclapara i oloro la tendresa de la meva podridura...
(...)
L'altra dia l'Anna, la meva cosina, em preguntà:
- Cultura... què és cultura?
Desplaço la mirada de la pantalla, l'esguardo reposadament i responc:

- Cultura és menjar nous i conservar les closques -faig una pausa, meditatiu, i continuo- per construir vaixells en miniatura i així distreure els nens en dies de pluja.

Sorprès de la meva resposta, vaig intuir que potser no era del tot desencertada. Què en penses?
Cordialment, X."

A partir d'aquí començà la meva senzilla reflexió.

Primer de tot: en quin món cultural em trobo?

No sóc en una regió d'Espanya on es faci cultura espanyola adaptada a la nostra terra. Som una nació amb cultura pròpia, amb llengua pròpia. Tanmateix, què entenem per cultura catalana? Podem estirar o arronsar la màniga, però he de dir que, pel cap baix, entenc per cultura catalana tot allò que es fa a la nostra terra, i es fa en català; i quan dic "en català" no em refereixo únicament a la llengua -que és la que dóna identitat diferencial i definitòria-, sinó a tota una manera de fer, a tot un esperit que ens modela com a poble. Així doncs, des del pà amb tomàquet fins a les novel·les (en castellà) d'en Montalbán, des dels Xiquets de Valls fins al Gato Pérez els considero cultura catalana.

A més, avui en dia, la comunicació i el diàleg intraculturals són molt més fluids. D'aquesta manera, disposem tant d'elements culturals d'arreu del món com del llegat cultural de la història (en les arts, les tradicions, l'etimologia de les paraules,etc.).

En segon lloc: i en tot això, quin paper hi juga la fe? La resposta ens la dóna en Josep M. Rovira i Belloso a "Fe i cultura al nostre temps". Tenint en compte que "la fe no s'identifica amb cap projecte cultural d'aquest món, sinó tan sols amb la missió de l'Església que és la d'evangelitzar els pobles i les les cultures" (pàg. 145), creiem que "no s'han de considerar la fe i la cultura com a dues magnituds fetes i separades, sinó com a dues realitats en procés i en interacció constant" (pàg. 146).

Ja tenim els fonaments posats: la cultura i la fe. Fem un pas endavant. Des del Seminari, quines raons tenim per a preocupar-nos-en?

- No és la ignorància la que ens apropa als més pobres, sinó cultura que se sap pobra i limitada, que és humil i se sap abaixar. Això no vol dir, ni molt menys, que haguem d'acontentar-nos amb el que tenim. Sempre és convenient que hi hagi un grup d'élite que arrossegui el carro.

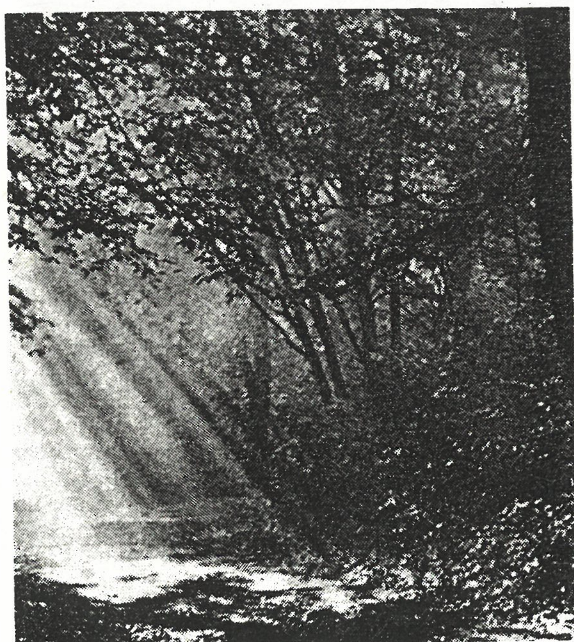
- Ens diuen els bisbes catalans en el document "Arrels cristianes de Catalunya": "La cultura catalana té, sobretot, la seva expressió i la principal senya d'identitat -bé que no l'única- en la lengua que li és pròpia i que comparteix amb altres comunitats germanes". D'aquí que, encarnats en la terra on haurem d'ésser-hi servidors, ens esforcem a aprendre a parlar i a escriure correctament i a estimar el català.

- Només amb un aprofundit estudi de la teologia i un ferm bagatge cultural podrem començar a aculturar (pausadament i mediata -com recomana mossèn Rovira-) la fe.

Quines nous podem menjar-nos?

La llengua és d'una importància prioritària. Hem d'estar atents abans no sigui massa tard. ¿Ja obrim prou el diccionari per a cercar-hi el significat d'una paraula que hem llegit o hem sentit en algun racó de les nostres contrades i que ens és desconeguda?

De vegades, sovint per respecte, parlem en castellà amb algun dels nostres companys que tenen aquesta llengua d'origen familiar. Els estem ajudant? ¿No pot ser que, inconscientment, els tractem d'ignorants en parlar-los-hi en castellà, com si no entenguéssin el català? I em refereixo, és clar, als qui ja l'entenen, ja que als nouvinguts els hem d'acollir amb el màxim de respecte, tot ajudant-los a integrar-se a la nova situació i sense fer-los-hi perdre les arrels.

Col.laborar amb "Portal Obert" (que és una escola! -en paraules del seu director-) pot formar-nos en el camp de l'escriure. Cal felicitar articles com la reflexió de l'Oriol o els records de joventut d'en Santi, en el passat número. Són el viu exemple de com la pràctica de l'exercici d'escriure deixa senyals.

Visitar alguna sala d'exposicions o algun museu -n'hi ha d'entrada gratuïta-, de tant en tant, ens pot formar altres sentits de la nostra personalitat que sovint marginem. La ruta del modernisme (itinerari pels edificis modernistes de Barcelona), anar al Liceu o al Palau de la Música,... interessar-nos per les tradicions catalanes (moltes de les quals provenen de la fe dels segles),...

Només cal que ens fixem en el que tenim al voltant, i no busquem excuses. Està a les nostres mans.

Digerir les nous, pair-les i expulsar els elements perjudicials. (Potser hi ha qui pateix d'anorèxia -que no tens ganes? És per mandra?-, potser alguns les trobaran amargantes -que no ens són de prou qualitat?-, n'hi ha que diran que no se les poden empassar, que no els passen per la nou del coll -tan poca cosa et consideres?- i, fins i tot, alguns pensaran que és més el soroll que les nous -que no és prou important la cultura?-,...).

I conservar les closques, per a què?

No mirem només la utilitat; per a què ha de servir? De ben poca cosa, suposo. Però potser a la llarga tindrem un bon bagatge, i podrem passejar per altres camps i conversarem amb aquells que no creuen, amb els qui no pensen com nosaltres, amb els qui duen altres estils de vida. Sempre és un enriquiment (no només personal, que també col.lectiu). Tu i jo, segurament, només construirem vaixells en miniatura, però ja sortirà qui aixequi un vaixell que només el més sinistre dels icebergs podrà enfonsar.

raimon esbart

PLANA LITERÀRIA

"HOY."

Hoy te he vuelto a ver
en aquel hombre que bebía,
en aquel niño con sed,
en aquella mujer que se vendía,
hoy te he vuelto ha ver.

Y tú me has llamado
y yo me he acercado.
Y tú me has pedido,
y yo te he dado.

Hoy te he vuelto a ver,
como ayer, como mañana,
como siempre, ya lo sé.

Yo te buscaba por el cielo,
de ángeles rodeado,
y te he encontrado en el suelo,
por todos abandonado.

Y tú me has llamado
y yo me he acercado.
Y tú me has pedido,
y yo te he dado.

Padre, hoy te he vuelto ha ver,
pero hoy no me he parado,
he pasado de largo:
estaba cansado,
cansado de verte,
de verte llorando.

Mas cuando de ti me alejaba,
he recordado unos versos
por un joven poeta hechos
y que así Luis los empezaba:

"Por ahí se acerca un cuerpo llagado,
un cuerpo enganchado a su cruz.
POr ahí viene un hombre abandonado,
un hombre llamado Jesús.

-Dónde están los que tanto te querían?
-le pregunta un centurión-
-Dónde están los que te seguían?
-preguntas crueles que hieren su corazón."

Y te he visto tal como eres,
no como quieren que seas
y he visto lo que me quieres
y lo que me deseas.

Gracias, Padre, por enseñarme
mi verdadero camino.
Gracias, Padre, por amarme
y por estar aún vivo.

Luís Pérez Losa.

PEL FORAT DEL PANY

RAPSÒDIA EN ROIG

No, no us penséssiu pas que parlo del qui diu que ens deixa i se'n va lluny d'aquí. No.

Em sembla que va ser en Gaspar que a taula explicà que no sé quin professor els deia a classe que cada persona, a partir dels quaranta anys, és responsable de la seva cara. Doncs ell, se l'ha guanyada a pols. Se'l veu un home bo. Aquesta faç tendra, acollidora, lluitadora, afable...potser a costa de molt patiment. Sota els ulls sobreïxen unes venoses carnositats assaonades d'esperançada angoixa; davall les cendroses celles, els ulls, petitons, reposant la mirada en punts incerts, ens revelen l'home que creu en l'home, i el somriure d'una innocència quasi infantil, ens apropen l'individu que confia plenament en Déu.

Ha vingut a la Facultat i ens ha parlat d'ell, de la seva joventut de setanta nou anys, del fet que tant de bo que quan se celebri el millenari del naixement del Crist el món sigui més just i equitatiu, de la necessitat de l'ecumenisme, que no és tan important treballar pels pobres com treballar amb els pobres...

De grans dots expressives, d'un histrionisme gairebé de "mitting", aquest menut homenet ensenya a pregar Déu: alça la vista, aixeca el dit insinuant algun retret i parla amb senzillesa.

Un profeta dels nostres dies. Vaja e.t.é. pontifical. Per què li diran el bisbe roig?

Raimon Esbart.

CLAU DE SOL

jobac
JOVES CRISTIANS
DE BARRIS OBRE
AMBIENTS POPU

PEL FORAT DEL PANY

JOVES EN MARXA

EXTRA

19 març

20 PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

25

Seminari

Senyor, què voleu que faci

DIA DEL SEMINARI 19

15 PORTAL OBERT

Any III 1986 ABRIL

Revista del Seminari de Barcelo

·el vicari general·

"ENTRE
MAN
PRO
ENORME

nº3 PORTAL

ANY II ... 1984 NOVEMBRE

FACULTAT DE TEOLOGIA